

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXVII.

Vídeň, prosinec 1980

Číslo 12.

O MOCI A PRAVU (II.)

+++++

Kde převládá pojem moci, politika vypadá zásadně jako boj. Odborník v politické vědě, který z tohoto hlediska přistupuje ke studiu politických jevů, zdráhá se obvykle vyjádřit o podstatě politiky. Snaží se zmocnit pouhých objektivně zjištěných skutečností a vyložit je, ale nevyslovuje o nich filosofický úsudek. Politika je pro něho empirickou vědou, ne filosofií politiky. Celý problém tu spočívá v tom, aby poznal, jaké pojetí o podstatě politiky je použito v jeho metodě.

Tyto společenské prvky boje a moci kladou základní otázku, v čem nakonec spočívá tato síla, která spojuje lidi ve společenství. Nazývá se to Hobbesiánský problém řádu (Tomáš Hobbes, anglický filosof, 1588-1679). Proč se lidé rozhodnou seskupit se do kolektivů? Jak je známo, Hobbes se domnívá, že přirozený stav lidstva je "válka všech proti všem." Podle něho se vztahy mezi lidmi řídí násilím, a základní úkol politické moci je ovládat toto násilí. Ostatně Hobbes není jediný, kdo zastává tento názor.

V jeho šlépějích jde celá tradice, v níž nezi nejznámější patří Immanuel Kant (1724 - 1804). Pro něho je politika doménou člověka jako živočicha a jejím úkolem je ovládat v člověku tohoto živočicha. "Člověk chce svornost, ale příroda ví lépe než on, co je dobré pro lidsstvo; příroda chce nesvornost." Proto vložila do lidského srdce "tuto méně smířlivou vložku, tuto marnivost, soupeřství a závist, jakýsi nenasytný hlad mít a vládnout."

E. Weil shrnuje tuto tradici originálním způsobem: politika je, říká, ve skutečnosti oblastí násilí, dvojího násilí. Především zevního násilí, proti němuž se lidé brání organizovanou prací; politika se tak rodí z organizace práce. Na druhé straně je vnitřní násilí, které je v srdci člověka a projevuje se především touhou přivlastnit si morální i materiální ovoce práce druhého. Politika je stále úsilí zvládnout toto dvojí zevnější i vnitřní násilí a pokračuje tak dlouho, dokud toto zvládnutí není úplné a definitivní.

Hobbes hájí vlastní pojetí politiky jako ovládnutí násilí a tak začíná politické myšlení, které se stává školou. Lidé v jistý okamžik zjistí, že stav primitivního násilí je nesnesitelný; uvědomí si, že musí jej skončit, chtějí-li přežít. Aby se uchránili proti totální válce a proti jejím následkům, seskupují se v organizovaná společenství a zřikají se jistých svobod a moci, které soustředí v jedné autoritě a pověří ji vládou. Tato autorita nabývá monopolu moci a je schopna potlačit primitivní násilí svou vlastní silou. Dochází tak k jakési smlouvě mezi podřízenými a představiteli moci, aby byl nastolen sociální řád a se udržel. Podřízení se podrobují a poslouchají a nadřízení berou na sebe úkol postarat se o vnitřní mír. Nejde však už o smlouvu, jak ji popsal Rousseau. Přirozené násilí

² je ovládáno rozumem, ale z jiných důvodů než rozumových. Jestli lidé rozumovým rozhodnutím podřídí svou násilnou přirozenost politické moci, pak nestojí tato politická moc na rozumovém pohledu na spravedlnost a společné blaho, nýbrž na monopolu existujícího násilí. Auctoritas, non veritas facit legem - nikoliv rozum, ale moc, autorita tvoří zákon. Zákonem je to, co autorita chce a co uloží, a ne to, co by mělo být samo o sobě.

Síla spojující společenství je tedy podle Hobbesa ona síla, již někteří jeho členové k dobru všech drží v šachu násilí, skrývající se ve všech. Hobbes se neptá po všeobecném a tichém souhlasu o "všeobecném blahu", které všichni uznávají a o něž se nyní jménem všech stará státní moc. (B.J. de Leclercq: "Náboženství a společnost")

= = = = =
Ne co mám, ale jaký jsem,
určuje moji pravou hodnotu

A přesto, když se nad sebou zamýšlím, když hodnotím, čeho jsem za poslední léta dosáhl, vypočítávám si: mám plat o tolik a tolik vyšší, adaptoval jsem a zařídil nově byt, postavil rodinný domek. A když hledám, s kým bych uzavřel svůj sňatek, či vyhledávám přátele a známé, uvažuji, že má továrnu, či jiný obchod, že má na to, že hraje tennis, jezdí na koni, že má krásu, mládí a postavení.

Ježíš se rodí ve chlévě a může být položen jen do jeslí. Ve své dospělosti říká o sobě: ptáci mají hnízda a lišky doupata, ale Syn Boží nemá, kam by složil svou hlavu. Nic z toho, o co my často usilujeme, neměl a neusiloval Ježíš. Měl však -- Boha za Otce, Marii, která byla plná milosti, za matku, a Josefa, muže spravedlivého, za pěstouna. Za přátele svaté a svěťce Boží. Přicházeli k němu hříšníci, nemocní, ubozí a on je obsluhoval a pomáhal jim.

Křesťanství od nás nežadá, abychom natom hmotně byli hůře než nebeští ptáci, lišky a j., ale abychom skrze Krista a Jeho milost i my měli Boha za otce, abychom s ním žili v otcovském domě. Abychom se nehonili v první řadě po tom, co bychom měli, ale abychom hledali nejprve království Boží a Jeho spravedlnost a důvěřovali Ježíšovým slovům, že pak vše ostatní, co člověk potřebuje k životu na úrovni 20. století, nám bude přidáno. Sv. František z Assisi, "vynálezce jesliček", se právě obdivoval Narozenému proto, kým byl a ne co měl. Z jeho srdce vytryskla modlitba:

Učiň mě, Pane nástrojem míru, abych miloval, kde lidé nenávidí, abych odpouštěl, kde lidé urážejí, abych sbližoval, kde se lidé hádají, abych mluvil pravdu, kde panuje lež, abych přinášel víru, kde nás tlačí pochybnost, abych budil naději, kde trápí zoufalství, abych zapaloval světlo, kde panuje temnota, abych dělal radost, kde bydlí starost. - Dej, Pane, abych se nesnažil být utěšován, nýbrž sám utěšoval, být pochopen, nýbrž sám chápal druhé, být milován, nýbrž sám miloval jiné.....

Ježíš chce mít z nás následovníky, ne jen obdivovatele. JN.

=====

Kde sídlí dobrota a láska, tam je i Bůh. Žijte v zájemné lásce.

Žij jednodušeji, pak jsi Bohu blíže.

=====

Na obrázku na titulní straně vidíte část barevného okna v kostele bývalého cisterciáckého kláštera v korutanské obci Viktring, vzdálené několik kilometrů na jihozápad od Klagenfurtu. Stavba chrámu byla započata v 12. století, dokončena v 14. století, kdy byla pořízena i barevná okna, která tvoří třídílný cyklus. Náš obrázek je částí malby, na které se Tří králové klaní Ježíškově. - Drahocenná okna byla za druhé světové války dobře uschována, takže jsou dodnes v dobrém stavu.....

Napobrázku vidíte kostel poutního místa Christkindl ("Ježíšek") nedaleko města Steyr v Horním Rakousku. Na dvoře fary se nacházejí jesličky s 300 figurkami, které se pohybují pomocí jednoduchého mechanismu. - V Christkindlu je od konce listopadu až do svátku Tří králů otevřen zvláštní poštovní úřad, a sice již od roku 1950. Mnoho lidí si přeje, aby jejich vánoční zásilky měly razítko pošty z Christkindlu. Do 26.12. bývá na něm vánoční motiv, od 27.12. až do 6.1. bývá na razítku znázornění Tří králů... Poštovní úřad je umístěn v hostinci za kostelem; do Christkindlu píše mnoho dětí Ježíškovi svoje přání v naději, že budou určité splněna; každé dítě dostane ovšem odpověď (tištěnou). Docházejí dopisy i v cizích řečech; dosud našel poštovník vždy někoho pro přeložení dopisu a napsání odpovědi.

4 oblohu, aby svítily na zem, vládly dni a noci a oddělovaly světlo od temnoty. Bůh viděl, že je to dobré. Nastal večer, nastalo jitro - den čtvrtý.

Bůh pak pravil: Ať se hemží voda živočištvem a ptactvo ať poletuje nad zemí na nebeské obloze! Bůh stvořil velká zvířata vodní a všelike živočišstvo schopné pohybu, jímž se hemží voda, nejružnějších druhů, a všelike okřídlené tvorstvo nejružnějších druhů. Bůh viděl, že je to dobré. Bůh je požehnal slovy: Rozplozujte se a rozmnožujte se a naplňte vodu v mořích, a ptactvo ať se rozmnožuje na zemi. Nastal večer, nastalo jitro - den pátý.

Bůh pak řekl: Ať vydá země živočišstvo různého druhu: krotká zvířata, drobnou zvířenu a divokou zvěř nejružnějšího druhu. A stalo se tak. Bůh udělal různé druhy divoké zvěře, krotkých zvířat a všechny druhy drobné zemské zvířeny. Bůh viděl, že je to dobré. - Bůh pak pravil: Učinme člověka jako náš obraz, nám podobného. Ať vládne nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad krotkými zvířaty, divokou zvěří a nad veškerou drobnou zvířenou, která se pohybuje po zemi. Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jako obraz Boží ho stvořil, stvořil člověka jako muže a ženu, Bůh jim požehnal slovy: Rozplozujte se a rozmnožujte se, naplňte zemi a podmaňte si ji! Vládněte nad rybami moře, nad ptactvem nebe i nad všemi živočichy, co se pohybují po zemi. A připojil: Hle, dávám k jídlu všechny semenonosné rostliny, cokoliv je jich na zemi, a všechny stromy, které plodí ovoce se semeny uvnitř. Též veškeré divoké zvěři, všemu ptactvu nebes, všemu, co se pohybuje pohybuje po zemi a má v sobě dech života, dávám za pokrm kdejakou zelenou rostlinu. A stalo se tak. Bůh viděl vše, co udělal, a hle, bylo to velmi dobré. Nastal večer, nastalo jitro - den šestý.

Tak byla dokončena nebesa, země a vše, co je oživuje. V sedmý den Bůh skončil své dílo, které udělal, a ustal sedmého dne s veškerou prací, kterou vykonal. A Bůh požehnal a posvětil tento sedmý den, kdy odpočíval po skončení stvoření světa. (J. Dunajský, pokrač.)

Hektický život
ubíjí tvoji du-
ši. - Dopřej si
hodinku klidu!

V mlčících le-
sích najdeš o-
pět tvoji du-
ši. Hledej klid
Boží přírody!

Víra musí obstát v každé zkoušce

Jeden biskup (anglikánský) pravil: Nemám valného mínění o víře, která neobstojí v tvrdé zkoušce. Prohlásil někdo, že ztratil svoji víru po otřesném zážitku - na příklad po ztrátě milovaného člověka - musíme mu dát hořkou pilulku. Při tom bychom mu měli hledět pevně do očí a říci mu, že jeho domnělá víra byla velmi slabá a nebyla ničím jiným než pohodlnou poduškou v dobrých časech. Kdyby již dříve měl otevřené oči, viděl by kolem sebe mnoho lidí, kteří měli podobné smutné zážitky jako

on. Silná, neotřesná víra buduje vždy na skutečnostech tohoto světa, ke kterým patří i rány osudu.

Smíme vykřiknout k Bohu; v Písmě sv. čteme velmi často o takových vykřiknutích. Víra může dokonce růst, je-li člověk vědom, že má právo vykřiknout, pochybovat a klást otázky.

x-x-x-x-x-x

Zima je též zkouškou víry. Jen neoblomná víra ve změny podléhající řádu, ve velký, neustávající rytmus činí člověka pevným. Člověk musí vědět - i bez hodin a kalendáře, jak dlouhý je den.

Člověk musí - ať žije kdekoliv - pochopit podstatu semena, které přetrvává zimu a na jaře se probudí k životu. Musí v jasné zimní noci pochopit podstatu hvězdy a odevzdanou důvěru země pokryté sněhem a ledem. Musí pochopit, že tato změna se odehrává věčně, že život a čas jsou prapůvodním základem víry. Víme-li to, a pociťujeme-li to, pak se účastníme posvátného zdokonalování, které nám přináší zima. (NYT)

=====

Důležitost citu pro čest

=====

Čest je důležitou hodnotou osobní i společenskou, neboť na ní je závislé společenské hodnocení a působení každého člověka, zejména toho, kdo má vůdčí postavení. Cit pro čest je však také důležitým činitelem ve výchově mládeže, neboť je mocnou vzpruhou mravní síly. Právě v mládí je cit pro čest

Rodokmen pýchy

OMLUVÍME-LI SE po nějakém nedorozumění, rozepři atd., pak si zachováváme leckteré přátelství, známost, styky, ... Omluva je prostředkem proti nenávisti, nikdy není znamením slabosti; několik slov na omluvu nestojí nic než přemožení naší hrdosti a pýchy, vynáší nám vždy více než od nás žádá, a takového smýšlení je třeba u každého z nás.

Rodokmen pýchy je následující: Praměti je sobectví. Sobectví má dvě děti: pýchu a smyslnost. Děti pýchy je jednak ješitnost, mírně to sice stvoření, ale poněkud hloupé. Druhým je ctižádostivost, neklidná osoba, která chce být každým ctěna; třetím dítětem je panovačnost, která nechce být nikomu poddána a panovat nade všemi, pravé dítě ďáblové, před kterým není nikdo jistý, ani Bůh ne. - Členům rodiny je společná jedna vlastnost, a to, že všichni nestřídmě a nespořádaně se snaží vyniknout, být a zdát se něčím více, než skutečně jsou a odvažují se a podnikají více než čeho jsou schopni.

Všude se setkáváme s pýchou; existuje pýcha vladařská a šlechtická, pýcha poddaných a žebráků, pýcha učenců a sedláků.

Všude má pýcha stejný obličej:

Pyšný ví vše lépe, nikdo ho nemůže poučit;
pyšný dovede vše posudit, je soudcem živých a mrtvých;
pyšný dovede vším opovrhovat, obdivu je hodna pouze jeho vlastní osoba.

S pyšným nemůže Bůh nic počít: "pyšnému odporuje, pokornému dává svoji milost (Jak 4,6)

BM.

Co by měl vědět každý manžel

Některé věci se nestanou lepšími přibývajícím lety. Manželky však tvoří výjimku. Čím déle jsou vdané, tím lepšími se mnohé z nich stávají.--

Auto patří po deseti letech obyčejně do starého železa. Jeho lesk dávno pominul, vrže a vydává různé nepříjemné zvuky, jeho výkon je slabý a ponejvíce se nová oprava již nevyplácí.

Mnozí muži se domnívají, že mohou o svých manželkách smýšlet také tak. Protože není zvykem odhodit manželku do starého železa, dělají to jiným způsobem a pořídí si nový "model".

Ale tu se přece jen mýlí. Starší manželka se však nedá srovnat se starým autem. Po deseti letech jsou její hodnoty již velmi očividné. Každým rokem se stává lepší hospodyní a užitečnější pro svého manžela.

Po patnácti nebo dvaceti letech potřebuje případně novou "fasádu", kterou si bezpochyby zaslouží. Po pětadvaceti letech se stane dobrá manželka nepostradatelnou. Její zevnějšek snad není již tuze vábný, ale její zkušenosti jsou jsou o to bohatší.

Knoflíky, které přišívá, drží déle. Možná, že některá ještě věří, že peníze rostou na stromě, ale pak si přeci uvědomí, že takové stromy nenajde ani na svém dvorku ani ve své zahradě. Musí-li příležitostně vynést kbelík s odpadky, nedělá z toho podzvižení.

Najde-li světlý vlas na kabátě manžela, nedělá mu velký výstup; ví, že v tlačenici v autobuse nebo v elektrice stála nějaká světlovlasá dáma vedle tebe.

Nemluví více o tom, že se vrátí domu k mamince, vyvedl-li jsi něco, co ji rozčililo. (Její nejsilnější výhrůžka jsou slova: "Povím to tvému lékaři!").

Její jídla již nechutnají tak jako první léta manželství, kdy se zdálo, že se neučila vůbec vařit. Nefunguje-li někdy vysavač, ví si sama rady, jak jej uvést opět do provozu. V "dobách nouze" sáhne do pokladničky "pro strýčka příhodu" a půjčí manželovi maličkost na cigarety atd. (To se však nedá očekávat od mladých manželek, ty jsou obyčejně stále v úzkých.

Ano, mladého manžela to stojí mnoho času, námahy a porozumění, až udělá z mladé, povídavé nevěsty svůj nejlepší "mistrovský kus" - dobrou

7
ba dokonalou hospodini - musí ovšem postupovat podle moudře sestaveného plánu. Ale jakým užitečnějším způsobem chce muž vyplnit svůj život?

(Chce-li se však nastávající manžel a pozdější otec podrobit této užitečné námaze, pak musí s výchovou svého "sladkého anděla" začít již první den - neboť doba líbánek obvykle uplyne dříve než se kdo naděje.)

(Manželství bývá jako objednávka v restauraci; jsme vždy přesvědčeni, že jsme volili dobře, až uvidíme, co si objednal náš soused.) RD.

8-8-8-8-8-8

Pověst o praotci Čechovi

=====

Už je tomu velmi, velmi dávno, co přišli staří Čechové do naší krásné země. Přišli od východu. Jejich rodiny byli veliké. Neměli tam dost polí. Bylo také málo pastvin, kde by se pásli dobytek. Proto si hledali nový domov.

Všecko, co měli, naložili na vozy a jeli. Posadili na ně i děti a ženy. Jeli stále na západ. Kolem vozů, vpředu i vzadu jeli bojovníci na koních. Celou výpravu vedl vojvoda Čech. Byl nejstarší z celé družiny. Byl zkušený a moudrý. Všichni ho poslouchali.

Výprava jela velmi pomalu. Nebylo cest. Muži prosekávali cestu lesy a křovinami. Hledali, jak přejít řeky a potoky.

Po dlouhé a namáhavé cestě přijeli do kraje, který se jim velice líbil. Před sebou v dálce uviděli uprostřed roviny horu. Vypadala jako bochník chleba. Zamířili k ní. Byla to hora Říp.

Ještě před večerem přijeli k hoře. Zůstali tam odpočívat. Vařili a jedli, co cestou našli nebo ulovili: zvěř, ryby, ptáky, vejce i med.

Ráno vystoupili na horu. Rozhlíželi se kolem. Velmi se zaradovali, když uviděli kolem úrodnou zemi. Kam dohlédli, rozkládaly se nížiny porostlé travou, tekly široké řeky. Na výšinách rostly temné lesy. Všude na lukách se pásala stáda divokého dobytka. Byl to kraj krásný a úrodný.

Vojvoda Čech požehnal nové otčině a pravil svým lidem: "Toto je země, kterou jsem vám často slíboval. Vítej země, nám souzená! Zachovej nás bez úrazu a rozmnožuj naše potomstvo od pokolení k pokolení!"

Čechové líbali zem své nové vlasti. Rozdělali oheň. Obětovali bohům a děkovali jim za krásnou zemi.

Podle svého vůdce ji nazvali Čechy a sami se pak jmenovali Čechové.

Podle Al. Jirásky

†† ††

Jak se sv. Petr učil německy

"Pane," povídal jedenkrát Petr Pánu Ježíši, když spolu okolo města Jeruzaléma se procházeli, "rád bych uměl takovou řeč, které by málokdo rozuměl."

"A k čemu ti taková řeč? Dokud jsi ve vlasti, dostačuje ti jazyk mateřský, a když dále půjdeš, postaráno bude, abys naučil se řeči, která ti potřebná bude," řekl Pán Ježíš.

"Ale pane, já bych přece jen rád takovou řeč již nyní znal, prosím tě, pověz mi, kterak bych se ji naučil?" přál si Petr.

"Staň se ti tedy dle vůle," řekl Pán Ježíš, a zdíhna hůl, uhodil ní na veliký u cesty ležící pařez řka "Hanserl, steh auf!"

Na ta slova začal se pařez oživovat a stal se z něho čtyřrohý chlap. Protahoval se, zíval, a pak vyvaliv oči na Petra, který s největším podivením na něho hleděl, zvolal: "Was host mi ufgweckt, du Sapprmentr, jetzt gaj he'a und hilf mr och aufstihn!"

"No Petře, to je ta řeč, které málokdo rozumí, a to tvůj učitel!" řekl Ježíš.

"O pane, odpusť mi, nebuduť mít nikdy více takové prání a spokojen budu

8 s mým mateřským jazykem!" - Tenkrát prý ale Pán Ježíš mu neodpustil a musel se volky nevolky od toho chlapíka učit německy. (B.Němcová: Pohádky a pověsti, "O Pánubohu")

XX_{XX-XX}XX

Orelská hlídka

Několik vzpomínek na br. Ing.arch.V.Richtera

Člověk miní, Pán Bůh mění. Slíbili jsme si, že se po více než třiceti letech sejdem zde v NSR. V červenci 1979 k tomu nedošlo z rodinných důvodů, jak mi Vláda sdělil a tak jsme se měli sejít letos. Avšak Vláda nás všechny předešel na věčnost...

Vládova životní cesta byla od útlého mládí předznamenána vírou, nadějí a především láskou.

Vírou, jejíž hloubkou a silou překonával všechny životní překážky od ranného mládí. Nebylo tehdy - po první světové válce - nijak snadné obstát ve škole, když se žák, student nebo vysokoškolák otevřeně hlásil ke své víře nebo dokonce pracoval v katolických spolcích. Vláda proto dokonce musel svá studia architektury v Brně opustit a jít studovat do Bratislavy. To bylo ovšem spojeno s mnoha, hlavně finančními potížemi, poněvadž pocházel z chudé rodiny v Měnině u Brna. V Bratislavě si našel malou světničku a na stravu si musel rovněž sám vydělávat. A tak se prostě přihlásil na noční směny na stavbě bratislavské "električky". Ve dne tedy návštěva přednášek, praktik a příprava do školy, večer práce v Orle a v noci kopání základů pro "električku". Odpočinku tedy opravdu málo, zato však tvrdá příprava pro život.

Tam to v Orle "dotáhl" na náčelníka bratislavské župy Radlinského a v soutěži projektů na stavbu bratislavské bursy získaly všechny jeho tři návrhy nejvyšší ceny. To byl počátek Vládova rozletu.

Nejdříve jsme se setkávali na poradách župních náčelníků Orla a potom při jednáních přípravních komisí "Svatováclavských dnů Orelstva" v Praze 1929, jímž předcházela župní slet v Bratislavě, který velmi dobře připravil a organizoval Vláda. - Pevná víra byla jeho hybnou silou a nevyčerpatelným zdrojem energie.

Naděje ve zdárný výsledek orelského snažení na nerozborném základě víry dodávala mu stále nové impulsy při veškeré práci a podnikání. Navrhl desítky projektů na orlovny, několik projektů kostelů, kaplí, pamětníků, projekty objektů bytových a družstevních. Vláda však nikdy nezbohatl, v plném smyslu slova se rozdával pro věc, pro své ideály.

Usadil se pak v Brně - Králově Poli, srdcem však žil na jižní Moravě, odkud si přivedl svou věrnou manželku Marii a na západním Slovensku.

V době 1939-45 jsme společně prožili mnoho pěkných chvil a "kuli" plány pro šťastnou budoucnost Orelstva a tím i naší drahé vlasti, v pevné naději v její osvobození. Osvobození přišlo, Orel mohl znovu začít pracovat na poli výchovném, a přes těžké ztráty ve vedení (dr. Vojtěch Jílek, prof. Standa Cvek, Vít Příkazský, Tonda Hrubý atd.) dosáhl svým moderním pojetím výchovy mravní, duchovní a tělesné plného uznání u odborníků doma i za hranicemi a potěšitelného rozmachu a obliby ve všech vrstvách obyvatelstva celé vlasti.

Bohužel, nebylo nám dopřáno nadlouho se těšit z nabyté svobody. Únorové události 1948 znamenaly její konec. Jak byl Orel lidem přijat a jaké lásky si získal, dosvědčuje nejlíp účast přes stotisíc členů a členek na orelské pouti na sv. Hostýn, v poslední srpnovu neděli 1948 (půl roku po zrušení Orla). Mnoho bratří a sester uprchlo do exilu a téměř všichni činovníci ústředí Orla a orelských žup byli pozatýkáni, podrobeni krutým výslechům a odsouzeni k těžkým trestům ztráty svobody.

Láska, láska Kristova však je silnější. Vláda volil svobodu a odešel do exilu a podařilo se mu zorganizovat útěk celé rodiny. Neměli jistě začátky v cizině lehké. Evropa se ještě nevzpamatovala z válečných útrap a tak odcestovali za "velkou louží" a začali z ničeho budovat znovu. Podrobnosti mně o tom nejsou známy, ty jsme si chtěli vzájemně sdělit při té nedožitě návštěvě. Jedno vím však zcela bezpečně: Vláda vyvolal v život Čsl. Orla v exilu, Svaz Vseslovanského Orla (Jugoslavie, Polsko, Ukrajina, Katol. Sokol v USA), po léta vydával, řídil a svými příspěvky obohacoval měsíčník Čsl. Orel v exilu, zapojil se do spolupráce s Mezinárodní katol. unií pro tělesnou a kulturní výchovu (Fédération Internationale catholique d'éducation physique et culturelle - FICEP) se sídlem v Paříži, která sdružuje Orly podobné organizace na celém světě; zakládal orelské jednoty všude tam, kde

usídlili oreľstí exulanti a byl hybnou pákou všude tam, kde toho bylo nejvíce zapotřebí. Za dobrou věc katlicismu a Orla ve vlasti a v celém světě obětoval se naprosto beze zbytku. Svou víru a lásku měl pevně zakořeněnou ve svém srdci. Pro tyto dvě cnosti bojovat bylo pro Vládu samozřejmou povinností a v tomto boji neznal kompromisu. Z nepochopení jeho stylu a hlubokého zanícení pro jeho životní ideály nenašel vždycky pochopení ani tam, kde to nejvíce očekával, což velmi těžce nesl.

Velmi jsem obdivoval jeho všestranost, kterou prokazoval ve svých příspěvcích do novin a exilových časopisů, jejichž výstřižky mně posílal. Zbraně jeho nepřátel nebyly vždy nejčistší, když reagovali na jeho články. Velmi často spíše odhalili, jak ztratili styk s domovem a jak jim z paměti vymizely pravé skutečnosti.

Vládovi šlo vždy a všude, při každém jednání a myšlení o pravdu, nikdy neměl postranních a osobně prospěšných zájmů. Chybil-li snad někdy, nikdy to nebylo úmyslně nebo se záměrem nespravedlivě někomu uškodit. Kdo je nevinný, ať hodí kamenem jako první!

Vládova láska k bližnímu byla opravdová, upřímná a nezištná. Nedělal s ní pro sebe žádnou reklamu, pomáhal prostě všude tam, kde to pokládal za nejpotřebnější. Ve vlasti na něj s vděkemzpomíná za pomoc velká řada lidí a vroucně se za něj modlí.

V den jeho nedožitých pětasedmdesátin jsem si znovu promítl naše společně prožité chvíle a s hlubokým smutkem jsem si připoměl, že jsme si smluvili společnou schůzku na jižních svazích Šumavy, která se již, bohužel neuskutečnila. RIP. Věrný přítel Jim. (P.S. Br. V. Richter by se byl dožil 14.7.1980 75ti let.)

=====

Milostiplné
svátky vánoční,
hojnost Božího
požehnání a
zvláště ochranu
Matky Boží všem
svým členům, čte-
nářům, přátelům
a všem lidem
dobré vůle
přeji
Čs.lidové sdružení
a
Věstník

Děkujeme za Vaše dary na tiskový fond našeho listu a prosíme o Vaši další přízeň a velkodušnost!

Naši jubilanti

Štěpánka TVRDÍKOVÁ

Josef KOUTNÍK

Josef ŠUBERT

Přejeme shora uvedeným k narozeninám, manželům VOBORILOVÝM k 60. výročí svatby a všem ostatním, kte-

ří oslavují jakékoliv jubileum, hojnost zdraví, spokojenosti a Božího požehnání!

Na věčnost nás předešli

... Anna Hlušíková - Anna Forstetrová - Jarmila Muhmová - Žofie Svobodová - Alois Grünwald ...
Věnujme jmenovaným a všem ostatním zemřelým, zvláště těm, na které nikdo nevzpomíná, naše modlitby!

Vánoční bohoslužby na Rennwegu

Štědrý den, 24.12. v 22,00 hodin půlnocní mše sv. za účinkování sboru JSM.

Boží Hod, 25.12. v 10,00 hodin slavná mše sv.

Na Nový rok, 1.1.1981, a na svátek Tří králů, 6.1.1981 slavná mše sv. (6.1. za účinkování sboru).
Na svátek sv. Štěpána jako v ostatní svátky a neděle v 7,00 a v 10,00 hodin).

Neustávejme se horlivě modlit za mír světa a obrácení hříšníků, přemožení komunismu a osvícení Duchem sv. předních státníků a politiků. Nepodceňujte účinnost modlitby růžence; konference, sjezdy, symposia, apely a manifestace sami nepřemohou ďábelský komunismus, který si chce podmanit celý svět. -- Modleme se i za dostatek horlivých a svatých kněží a řeholníků.

Předběžné oznámení

Orel Vídeň XV. pořádá svoji masopustní zábavu pro dospělé v sobotu 14.2.1981; v neděli 15.2. se pořádá dětské pohádkové odpoledne. Oba podniky v Pelzgasse 17.

IV. odbor JSM pořádá svoji masopustní zábavu v neděli 1.3.1981 v Rauscherstrasse 5, Vídeň XX.

Oznamte prosím změnu adresy! - Líbí-li se Vám list, nechte jej čist i Vaše známe!

Na scéně mezinárodní politiky vidíme stále ještě obrazy, které nás nemohou potěšit ani uspokojit: zemětřesení, katastrofy všeho druhu, únosy, teror, války, převrasy, revoluce, porušování lidských práv přes Deklaraci lidských práv, týrání a mučení nevinných lidí a politických protivníků, "zrádců" a "podvratných živlů", a jak se všechna ta slova ze slovníků diktatur a podobných "socialistických" zemí jmenují...

Ani u nás, na někdejší "ostrově blažených", nevidíme na vnitropolitické scéně to, co bychom rádi viděli;-- jen "skandály", "skandály" atd., čteme a slyšíme tato slova a podobná až do omrzení...

Návštěva Sv. Otce J.P.II. v Německé spolkové republice byla nejen historickou událostí, ale i nezapomenutelným zážitkem pro všechny, kdo se mohli návštěvy zúčastnit.

Sv. Otec - putující papež - přišel do NSR jako otec, bratr, ba dokonce jako muž z lidu. - Nedá se říci, že by po návštěvě papeže byly všechny problémy vyřešeny: manželství, rodina, partnerství, sexualita, celibát, přijímání svátostí, návštěva bohoslužeb, chování mládeže - o těchto tematech se bude muset diskutovat dále.

Přesto, že Sv. Otec říkal, že podniká pouť do NSR, musí se jeho cesta podle účinku jeho vystupování hodnotit jako cesta misijní.

Kardinál dr. König se také částečně zúčastnil návštěvy papeže. Na dotaz známého vídeňského deníku odpověděl arcibiskup, že získal dojem, že cesta papeže byla velkou historickou událostí, ale i velkým úspěchem, který se nedal očekávat, protože se zdálo, že chybí potřebné předpoklady. Dr. König pravil dále, že se lidé mohli přesvědčit, jak lidský a přirozený je papež a jak slouží svému úřadu. Všichni se mohli přesvědčit, že mu nejde o osobní prestiž, nýbrž o úřad, kterému slouží. Jen ti, kteří nemohou pochopit, že za viditelnými věcmi stojí také jiné skutečnosti, se možná domnívali, že vše je jen "drahé divadlo".

Na otázku deníku, zda kardinál mluvil s papežem o zamýšlené cestě do Rakouska, odpověděl arcibiskup, že to papeži připoměl ústně, pozvání k návštěvě Rakouska na podzim 1983 bylo již odesláno a došla i pozitivní odpověď. Papež prý pravil žertovně kardinálovi,

že má již velmi mnoho závazků... Kardinál prý mu bude psát znovu.

V městě Mainz volali mladí lidé: "J.P.II., my stojíme na tvé straně!" Papež se jich však ptal: "Na které? Vlevo nebo vpravo?"

Telegraficky

Před volbami nám slíbila jistá strana "politiku pro všechny"; po volbách nás nová vláda překvapila

zvýšením cen potravin)	
zvýšením poplatků	)
zvýšením daní	) jako
státními dluhy	) nikdy
korupcí	) předtím
rozhořčením mezi	)
zemědělci	)

ale spokojeností u boháčů

Velmi málo pracujících si přeje nové zkrácení pracovní doby - na rakouských univerzitách je zapsáno 120.000 posluchačů, t.j. o 10 procent více než letos na jaře - přibližně 500 zemědělců se vzdává ročně svých živností důvod: tuze nízké příjmy - letošní nositel Nobelovy mírové ceny, 48letý architekt a vůdce latinskoamerického hnutí pro lidská práva, Adolfo Perez Esquivel, se zúčastnil adorace v dómu sv. Štěpána a promluvil o svých zkušenostech v rodné Argentíně, kde se stále porušují lidská práva - 29.11. sloužil kardinál König v "Kapuzinerkirche" mši sv. u příležitosti 200. výročí smrti císařovny Marie Terezie; přítomen byl dr. O. Habsburg (pra-pa-pa-pa-pravnuk císařovny) - počet dovolených potratů není vůbec znám, protože se nevedou žádné statistiky - Nová encyklika J.P.II. "De divina misericordia" (O Božím milosrdenství) byla vydána na začátku t.m. - Sovětský svaz ruší dále vysílání západních rozhlasových stanic - další pronásledování duchovenstva v CSSR a jihoamerickém El Salvador -

Polský velvyslanec v Sovětském svazu chce stále mluvit s Brežněvem. Ale nemůže se k němu dostat. Říkají, že je teď velmi zaměstnán. Prý je v archívech a rozmýšlí se, jak nejlépe vyřešit problém obsazení Polska. Právě studuje Hitlerova ultimata, zasílána kdysi Hitlerem prezidentu Benešovi (Bič)